మూడు విరోధాలు

"ఇందాక నీ కోసం వచ్చిందే - మీ ఫ్రెండు సావిత్రి! అబ్బా! ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళెలా అవుతుందే చిట్టితల్లీ! ఏనుగు దంతాల్లా ముందుకు వచ్చిన పళ్లూ! నీళ్ళచెంబు ముఖమూ, పిలకజడా! ఆహా! ఆ పిల్ల సోయగాన్ని వర్ణించటం నా తరమా?" అన్నాను యీజీ ఛైర్‌లో నుండి ముందుకు వొంగి. ఈ మాటలు ఎప్పట్నుంచి చెబుదామా అని కాచుకుని కూర్చున్నాను.

షెల్ఫ్‌లో ఏదో పుస్తకాన్ని వెదుకుతూన్నదల్లా రాధ ఉలికిపడి యిటువైపు చూసింది. గుమ్మం వైపు చూపులు త్రిప్పింది. మళ్ళీ నా వంక బెదురుతూన్న కళ్ళతో చూసింది.

"పరంధామయ్యగారమ్మాయి సావిత్రిని గురించేనా నువ్వు చెపుతూంట. అవును అంతే అయివుంటుంది. ఏం?" అంది అర్థిస్తూన్నట్లుగా నా వంక చూస్తూ.

నేను గొప్ప ఉత్సాహంలో వున్నాను. ఆ అమ్మాయిని వర్ణించటం నాకు మహదానందం కలిగిస్తోంది. "ఛా! పరంధామయ్యగారమ్మాయి కేం? నిక్షేపంలా వుంటుంది. నేను చెప్పేది - ఇంతకు ముందు వచ్చింది కాదూ, గళ్ళచీరె కట్టుకున్నది. ఆ సావిత్రీదేవి గురించి.... ఆహాహా .... ఏమా దంతసోయగం....! కేశసంపద....ఆ నీళ్ళచెంబుని పోలిన వదనారవిందము వున్నదే...."

రాధ ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు. కళ్ళతో ఏవో సంజ్ఞలు చేస్తోంది. గుమ్మం వైపు నిస్సహాయంగా చూసింది. అలా రెండు క్షణాలు గడిచాక "సావిత్రీ!" అంటూ ఆదరాబాదరగా బయటికి పరిగెత్తింది.

ఈసారి ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేకపోవటం నా వంతయింది. సిగ్గుతో శరీరం కృంగిపోయింది. రాధ తిరిగి లోపలకు వచ్చేలోగా లేచి ఎటయినా పారిపోదామనుకున్నాను.

రెండు నిమిషాలు గడిచాక రాధ దూకుడుగా లోపలకు వచ్చింది. కోపంతో దాని ముఖం ఎర్రబడివుంది. "వెధవపని చేశావు. అప్పటికీ కప్పిపుచ్చుదామని హింట్ యిచ్చినా అర్థం చేసుకోవాయె. ఇప్పుడేం చేస్తావో చెయ్యి. కోపం వచ్చి పిలుస్తున్నా పలక్కుండా వెళ్ళిపోయింది" అంది నా వంక చురచురా చూస్తూ.

"ఆమె వెళ్ళిపోయిందనుకున్నాను రాధా! గుమ్మం అవతల నిలబడి వుందని తెలిసివుంటే అలా మాట్లాడతానా చెప్పు?" అన్నాను పశ్చాత్తాపంతో కుమిలిపోతూ.

"అయినా ఆ నోటికి అంత తొందరేం? కాస్త ముందూ వెనుకా చూసుకోవద్దూ?" అని నన్ను దుయ్యపడుతోంది పలకరించకుండా.

"ఇప్పుడేం చేదామంటావు? పోనీ వాళ్ళ యిల్లు ఎక్కడో చెప్పు. వెళ్ళి ఎపాలజీస్ చెప్పుకుంటాను" అన్నాను కానేపాగి ఆలోచిస్తూ.

"ఉద్ధరించావులే. చేసిందేమో పాడుపని. పైగా ఎపాలజీ చెప్పుకుంటాడుట. అయినా ఆ అమ్మాయి మొహం నీళ్ళచెంబులా వుంటే నీకేం? తప్పేలలా వుంటే నీకేం? ఈసారి నీ ఫ్రెండు రామ్మూర్తిని మన ఇంటికి రానియ్యి. ఆ కోతిమొహంగాడ్ని చిత్రవధ చేసేలాగా ఎలా తూర్పారపడతానో చూద్దువుగాని" అని గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

నేను జరిగిందానికి చింతిస్తూ వెనక్కి జారగిలబడ్డాను.

మరునాడు సాయంత్రం కాలేజినుంచి వస్తూ అదే దూకుడుతో గదిలోకి ప్రవేశించింది రాధ! చూడు, నీ మూలంగా ఓ మంచి ఫ్రెండ్‌ని పోగొట్టుకున్నాను" అంటూ!

"ఏం జరిగింది?" అన్నాను కుతూహలాన్ని కనబరుస్తూ.

"ఇంకా ఏం జరగాలి? సావిత్రి నా వంక ముఖం త్రిప్పి చూడటంకూడా మానేసింది. ఎంతో బ్రతిమిలాడాను. ఇందులో నా తప్పేం లేదని నచ్చజెప్పటానికి ప్రయత్నించాను. వినిపించుకుంటేగా. సావిత్రి బలే చదువుతుంది తెలుసా? ఇంకా కంబైన్డ్ స్టడీస్‌కి పిలుద్దామనుకున్నాను. అనవసరంగా విరోధం వచ్చిపడింది" అంది విచారంగా.

నేను కూడా బాధపడుతూ "తప్పే అయిపోయింది రాధా! నేను కాస్త నిగ్రహించుకుని వుండాల్సింది. చేయని తప్పుకు ఒక్కోసారి విరోధంలానే వస్తూంటాయి. ఇలా వచ్చి కూర్చో. ఇలాంటివే రెండు ఉపమానాలు చెబుతాను," అన్నాను.

"ఏమిటి బాబూ! ఇప్పుడు కొంపతీసి కథలు చెప్పటం మొదలుపెడతావేమిటి? ఈ రచయితలతో ఇదే వచ్చింది చిక్కు" అంటూనే కోపం తగ్గించుకుని నాకు దగ్గరగా ఓ కుర్చీని లాక్కుని కుదురుగా కూర్చుంది.

"ఏడిశావులే! కథా కాదు. ఏమీ కాదు. రెండు చిన్న స్వంత అనుభవా

కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

అన్నమాట. నీకు అన్నంరాజు గుర్తున్నాడు కదూ!''

''యస్. రైస్‌కింగ్. కౌబాయ్‌లా వుండే కుర్రాడు.''

''కుర్రాడు కాదులే. వయసులో నీకంటే పెద్దవాడే. రైస్‌కింగ్ అని ఏడిపించేవాళ్ళం చిన్నప్పుడు. పేరు కూడా అన్నంరాజు అనకూడదు. అన్నమరాజు అనాలి ...స్కూల్ ఫైనల్‌లో మేమిద్దరం చెప్పలేనంత క్లోజ్‌గా వుండేవాళ్ళం. స్కూల్ వొదిలి వెళ్ళిన అరగంటలోనే బట్టలు మార్చుకుని తయారయి ఎక్కడో అక్కడ కలుసుకునేవాళ్ళం. పిడత క్రింది పప్పో, మిరపకాయ బజ్జీలో, మొక్క

జొన్న కండెలో తింటూ యిహ ఎడతెరిపి లేకుండా కబుర్లు చెప్పుకునే వాళ్ళం."

"ఏం కబుర్లు చెప్పుకునే వారేం? మీ క్లాస్ ఆడపిల్లల గురించా?"

"-కూడా చెప్పుకుని వుండొచ్చు, అన్నీ చెప్పుకుని వుండేవాళ్ళం. అన్నమరాజుది గోదావరి జిల్లాలో ఏదో గ్రామం. చదువు కోసం బెజవాడ వచ్చి మేనమామ గారింట్లో వుండేవాడు. ఎక్కువ భాగం వాళ్ళింట్లో తినుబండారాల గురించి చెప్పేవాడు. ఉత్తర హిందూస్థానం నుంచీ వా డెవడో వంటవా డొచ్చి వాళ్ళ యింట్లో చేరాట్ట. రోజు కో కొత్తరకం స్వీటు చేసిపెడుతున్నాడుట. ఇవ్వాళ గుమ్మడికాయ హల్వా చేశా డనేవాడు. ఇంకోరోజు సందేష్ చేశా డనేవాడు. ఇలా ఏవో చెబుతూండేవాడు,

"అప్పట్లో అప్పగారు తరుచూ మద్రాస్ పోయివస్తూండేవారు పనిమీద. అలా వెళ్ళివచ్చినప్పుడల్లా మ నందరికీ మిఠాయిలో, బట్టలో, అవసరానికి పనికి వచ్చే వస్తువులో తీసుకొస్తూండేవారు. నే నవన్నీ వాడికి చూపించి మాఅప్పగారు తెచ్చారని గర్వంగా చెప్పేవాడ్ని. వాడి నాన్నగార్ని నే నెప్పుడూ చూడలేదు. వాడు సెలవులకి అప్పుడప్పుడూ యింటికి పోవటం తప్ప వాళ్ళనాన్నగా రెప్పుడూ యిక్కడికి వచ్చినట్లు నేను చూడలేదు. అందుకని 'మీనాన్నగా రెప్పుడూ యిక్కడికి రారేం? అయన ఎలా వుంటారు?' అని ప్రశ్నిస్తూ వుండేవాడ్ని.

"'మా నాన్నగారు చాలా మంచివారు' అనేవాడు అన్నమరాజు ఉత్సాహంగా. 'ఆయన చాలా అందంగా వుంటారు....అక్కడ బోలెడు పళ్ళు వుంటాయి. అందుకని యిటు వైపు ఎన్నడూ రారు' అనేవాడు.

"ఒకసారి ఒక మంచి గాబర్డిన్ ప్యాంటు చూపించాడు. మా నాన్నగారు పంపించా రని చెప్పాడు. ఇంకోసారి క్రికెట్ బ్యాట్ పట్టుకొచ్చాడు. మా నాన్నగారు పంపించా రని చెప్పాడు. మరోసారి వ్యూమేస్టర్ తీసుకొచ్చాడు, మా నాన్నగారు పట్టుకు వచ్చా రని చెప్పాడు. వాళ్ళ నాన్నగారు మా అప్పగారికంటేకూడా మంచి మనిషి లా వున్నాడే అనిపించింది. వాళ్ళ నాన్నగార్ని చూడాలన్న కుతూహలం నా మనసులో పెరిగిపోయింది.

"అన్నమరాజు తరుచూ మనయింటికి వస్తూండేవాడు. మన యింట్లో అందరితో చనువుగా మసిలేవాడు. మన అమ్మా వాళ్ళుకూడా అతని కుటుంబవిషయాలు ఏవో అడుగుతూవుండేవారు. అతను తన తండ్రిని గురించి వాళ్ళ ఊరినిగురించీ గర్వంగా సమాధానాలు చెబుతూవుండేవాడు.

"వేసవి సెలవులకి యింటికి వెళ్ళిపోయే ముందు నాదగ్గరకు వచ్చి 'సెలవుల్లో నా ఉపనయనం జరుగుతుంది' అన్నాడు.

"'అలాగైతే నేనూ వస్తాను. ఇక్కడ వూరికినే యింట్లో కూర్చుని నేను చేసే పనేముంది?' అన్నాను వుత్సాహంగా.

"వాడి ముఖం ఒక్కసారిగా కళాహీనమైపోయింది. 'నువ్వు వస్తానంటావా?' అని గొణిగాడు.

"'ఏం? ఎందు కలా తెల్లపోయావు?'

"'ఏంలేదు. కాని యీసారి మావూరు రావద్దులే. ఇంకో సందర్భంలో చూసుకోవచ్చు?'

"వా డలా ఎందు కంటున్నాడో నా కర్థంకాలేదు. 'ఎప్పట్నుంచో మీ వూరికి వద్దామనుకుంటున్నాను. ఈసారి తప్పకుండా వస్తాను' అన్నాను పట్టుదలగా.

"'వీల్లేదు' అన్నాడు రాజు గట్టిగా.

"'ఏం?' అని అడిగాను ఉలికిపడి.

"'కారణం అనవసరం. నువ్వురావటం నా కిష్టంలేదు! అంతే' అన్నాడు మొండిగా.

"నాకు కోపం వచ్చి 'నీకు ఫ్రెండ్‌ని ఎలా గౌరవించాలో తెలీదు. మర్యాద లేనివాడివి. మూర్ఖుడివి' అని తిట్టాను. వాడు జవాబు చెప్పకుండా అక్కడ్నుంచి విసవిసా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఆ మరునాడు నేను పశ్చాత్తాప పడి వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళి పిలిచాను. వాడు బయటకు వచ్చాడుగాని నన్ను చూసి ముఖం చిట్లించాడు. వాడిని మాట్లాడిద్దామని ఎంతో ప్రయత్నించి విఫలుడనయ్యాను. మొండిరాయిలా నిలబడ్డాడు. ఇహ నేను విసిగి గుడ్‌బై చెప్పి అక్కడ్నుంచి వచ్చేశాను.

"అంతే. ఆ విరోధం నాలుగేళ్ళు ఉధృతంగా సాగింది. ఇంటర్మీడియట్‌లో యిద్దరం క్లాసుమేట్సుము. బి. కాం. లో క్లాసుమేట్సుము. ఒక్కసారికూడా ఒకరి నొకరు పలకరించుకోనే లేదు. ఒకరి ముఖంలోకి ఒకరు కన్నెత్తి కూడా చూసుకోలేదు.

"బి. కాం. ప్యాసయిన కొత్తలో నా కేదో కథల పోటీలో బహుమానం వచ్చినందుకు మిత్రులు కొంతమంది చిన్న సన్మానం, పార్టీ ఏర్పాటు చేశారు. మన వాడు దానికి హాజరవటం న న్నెంతో ఆశ్చర్యపరిచింది. ఉట్టిగా రావటమేకాదు పార్కర్ పెన్ను ఒకటి బహూకరించాడు. బహూకరిస్తూ 'మామూలు మనిషిగా విడిపోయి కథకుడిగా కలుసుకుంటున్నందుకు ఎంతో ఆనందిస్తున్నాను. పైకి వచ్చినందుకు ని నన్నభినందిస్తున్నాను' అన్నాడు మెరిసే కళ్ళతో. ఇన్నాళ్ళకు నా ప్రాణస్నేహితుడ్ని కలుసుకున్నందుకు నేను సంతోషం పట్టలేకపోయాను. గట్టిగా కౌగలించుకున్నాను.

"అంతే. మళ్ళీ యిద్దరం స్నేహితులైపోయాం. భుజాల మీద చేతు లేసుకుని తిరిగేశాం....ఒకరోజు సమయం చూసు

కుని - 'నాతో ఆనాడు మాట్లాడటం ఎందుకు మానేశా' వన్నాను.

"వాడిచ్చిన సమాధానం ఎంత అమాయకంగా వుందో చూడు! నేనేమో అప్పగార్ని గురించి అన్నీ చెప్పుకు పోతూంటే తనకి కూడా తన తండ్రిని గురించి గొప్పలు చెప్పుకోవాలని వుండేదిట. తనకేమో తండ్రి చిన్నప్పుడే గతించాడు. ఆ విషయం ఎవరికీ తెలియటం అతనికి యిష్టం వుండేది కాదుట. కారణం తనకే తెలీదు. చిన్నతన మవుతుందేమోనని భయం. అందుకని యింటినుంచి వచ్చిన డబ్బుతో ఏవో వస్తువులు కొని, అవి తండ్రి పంపించాడని బొంకుతూ వుండేవాడు. అలా చెబుతూంటే వాడికేదో ఆనంద మనిపించేదిట. ఈరహస్యం చాలా రోజులు కాపాడుకుంటూ వచ్చాడు. నేను వాళ్ళ ఊరికి వస్తానని పట్టుబట్టేసరికి, రహస్యం బట్టబయలౌతుందని కోరి విరోధం తెచ్చుకున్నాడు."

"వొట్టి వెర్రిబాగులాడిలా వున్నాడు" అని రిమార్క్ ప్యాస్ చేసింది రాధ.

"నువ్వేంతప్పు చేశావని నీతో విరోధం?"

"నువ్వేం తప్పు చేశావని సావిత్రి నీతో విరోధం తెచ్చుకుంది?"

"అపోజిషన్‌లో నేను వున్నా మాట్లాడటం మానేద్దునేమో" అంది సాలోచనగా రాధ.

"అదే నేనూ అనుకుంటున్నాను. రాజు స్థితిలో నేనూ వుంటే ఆపనే చేద్దునేమో!"

"రెండో ఉపమాన మన్నావే. అదేమిటి?"

"అదే చెబుతున్నాను. నేను సాగర్‌లో ఎమ్. కాం., ఎల్.ఎల్.బి. చదువుతున్న రోజులు. మా రూమ్‌మేటు శుక్లా అనే అతను నాగపూర్ ప్రాంతం మనిషి. ఇద్దరం చాలా సన్నిహితులమై పోయాము. క్రమంగా మా ఇద్దరి మధ్యా దాపరిక మన్నది లేకుండా పోయింది. అతని కుటుంబవిషయాలు, వాళ్ళ గృహ పరిస్థితులు నాకు చెబుతూవచ్చాడు.

"కాని సాధారణంగా ఎవరి కుటుంబ రహస్యాలను వాళ్ళు బయట పెట్టుకోవటం ఎవరికీ యిష్టం వుండదు. అందుకని అందులోని మంచి భాగాలనూ, ఇతరులకు రుచించేవి మాత్రం బయటికి చెప్పి చెప్పకూడనివి, అవమానకరమైనవి దాచిపెడుతూ వుంటారు.

"ఉన్నట్లుండి శుక్లా దిగులుగా వుండటం మొదలుపెట్టాడు. మనసులో ఏదో బాధ ననుభవించసాగాడు. చాలా సార్లు కారణం ఏమిటని గ్రుచ్చి గ్రుచ్చి అడిగాను. ఏమీ లేదని తప్పించుకునేవాడు.

"అంతకు పూర్వం లేనిది యింటికి రోజుకో ఉత్తరం రాయటం సాగించాడు. ఇంటిదగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు తెగ వస్తున్నాయి. మొత్తంమీద ఏవో గృహ కల్లోలాలు జరుగుతున్నాయని గ్రహించి మౌనంగా వూరుకున్నాను.

"ఒకరోజు ఒంట్లో బాగులేదని చెప్పి శుక్లా కాలేజికి రాలేదు. సాయంత్రం నేను గదికి చేరేసరికి ఎవరో కొత్తవ్యక్తి కనిపించాడు. యాభయి ఏళ్ళుంటాయి. మనిషి పచ్చగా, భారీగా, బలంగా వున్నాడు. ఇద్దరూ పెద్దపెట్టున హిందీలో ఘర్షణ పడుతున్నారు.

"'నేను చెప్పినట్లు విని నోరు మూసుకుని నా వెంట వచ్చివేయటం ఉత్తమం. ఇన్నాళ్లూ కష్టపడి పెంచి, నిన్ను చదివిస్తున్నందుకు నన్నే ఎదిరిస్తావా?' అంటున్నాడా పెద్దమనిషి.

"'మీరు నా ప్రాణం తీసినాసరే—నే నాసంబంధం చేసుకోను. నా కిష్టం లేదు' అంటున్నాడు శుక్లా.

"'మ రెవరంటే యిష్టం? ఆ మీరా నిత్యానంద్ అంటే యిష్టమా?'

"'అవును, ముమ్మాటికీ యిష్టం. సమాధానం లభించిందా?'

"'వాళ్ళ తల్లికి చెడ్డ పేరుంది. ఒక అక్క లేచిపోయింది. తండ్రి తాగుబోతు. ఈ సంబంధం నేను ససేమిరా ఒప్పుకోను. ఇదిగో వింటున్నావా? నీ బాగుకోరి చెబుతున్నాను. కుర్రతనం వేషాలెయ్యకు!'

"'నే నేం కుర్రతనం వేషాలెయ్యటం లేదు. వాళ్ళ కుటుంబం బాగోగులతో నాకు నిమిత్తం లేదు. నేను ఘడియకో రకంగా ఆలోచించేవాడ్ని కాదు. నా మనసు మీరు మార్చలేరు.'

"ఇట్లా వాదోపవాదాలు పెరిగి యించుమించు తండ్రి కొడుకులు మల్లయుద్ధం చేస్తారా అన్నంతవరకూ వచ్చింది పరిస్థితి. ఇద్దరి కళ్లూ ఎర్రబడ్డాయి. ఇద్దరి ముఖాలూ కందగడ్డలయాయి. ఇద్దరి శరీరాలూ వొణుకుతున్నాయి.

"చివరికి 'సరే, ఇంతవరకూ వచ్చిందా నీ వ్యవహారం? ఆస్తి నా స్వార్జితం అని తెలుసుగా. మూడు రోజుల్లో మనసు మార్చుకుని యింటికి బయల్దేరి రాకపోతే ఇహ నీకూ నాకూ తెగతెంపు లయినట్లే' అని ఆయన కరాఖండీగా చెప్పి వేసి ఇహ ఆగకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

"శుక్లా కోపంతో వణికిపోతున్నాడు. నిప్పులు గక్కుతున్నాడు. కళ్ళవెంబడి నీళ్లు తిరుగుతున్నాయి. 'మధూ పద! నీతో యివాళ చాలా విషయాలు చెప్పాలి' అన్నాడు నా వంక తిరిగి. గది తాళం వేసి యిద్దరం బయల్దేరాం.

"తన ప్రేమ గురించీ, ఆ పిల్లని గురించీ అతను చెప్పింది సరే, కాని అతను కోపంతో వళ్ళు మరిచిపోయిన స్థితిలో వున్నాడు. తండ్రినీ, సవతితల్లినీ, ఒక బూతులు తిట్టాడు చూసుకో—ఆ మాటలు వినటానికీ, చెప్పటానికీ సాధ్యంకానివి. తన తండ్రి శీలాన్ని గురించీ, అతని కున్న దుర్వ్యసనాల గురించీ తెగ వర్ణించాడు. 'మహా తను బుద్ధిమంతుడు అయినట్లు, ఆ మీరా తండ్రిని దెప్పుతున్నాడు' అంటూ శుక్లా రొప్పుతున్నాడు. 'వాళ్ళ అక్క లేచిపోతే తనకేమిటో! మనదేమయినా అరిగిందా? ఆ మాట కొస్తే యీాయన కూతురు చేసిన పనేమిటి? పెళ్ళికాకుండా కడుపు తెచ్చుకుంటే ఎబార్షన్ చేయించి....'

"ఇట్లా ఆవేశంలో చెప్పవగినవీ, చెప్పకూడనివీ, వాళ్ళ కుటుంబాన్ని గురించి సమస్తం నాకు వర్ణించేశాడు. వింటున్న వాడ్ని నేనే సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను. ఆపుదామని ఎంత ప్రయత్నించినా సాధ్యం కానిదే! తెగ చెప్పాడు, తెగ తిట్టాడు.

"అలా చేశాడా! ఆ మరునాడు ఉదయం లేస్తూనే నన్ను శత్రువుని చూసినట్లు చూశాడు. పలకరిస్తే పలకలేదు. ముఖం చాటేసుకుని తిరిగాడు. నన్ను ఎంతవరకూ ఎవాయిడ్ చెయ్యాలో అంతా ఎవాయిడ్ చేశాడు. చివరికి నాతో చెప్పా పెట్టాకుండా ఆ గది విడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

"అంతే! అతని ప్రేమ వ్యవహారం ఏమయిందో తెలీదుగాని అక్కడ వున్న మిగతా రెండు సంవత్సరాలూ మేము ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళం మాట్లాడుకోలేదు. పైగా నన్ను శత్రువుని చూసినట్లు చూసేవాడు. అతని కుటుంబరహస్యాలన్నీ నేనేదో అల్లించి బెల్లించి లాగేసి అపరాధం చేసినట్లు క్రూరంగా చూసేవాడు. చదువు అయిపోయాక మళ్ళీ కలుసుకో

లేదు. ఏమయినాడో, ఎక్క డున్నాడో కూడా తెలీదు'' అని ముగించాను.

''వండర్ ఫుల్ ఫెలో'' అంది రాధ.

"కావున ఓ కాలేజి గర్ల్‌గారూ! విరోధా లనేవి యిన్ని రకాలుగా వస్తూం టాయి. దీన్ని గురించి మనం విచారించ కూడదు'' అన్నాను చివర్న నీతి బోధి స్తున్నట్లు.